

IVETA SVOBODOVÁ

The book cover features a dark, textured background. At the top, a horizontal band of bright yellow light contains silhouettes of several people walking. Each person is holding a large, glowing yellow sphere. From the base of each sphere, a thick, vertical red line drips downwards, resembling blood. The title 'PODIVNÉ PŘÁTELSTVÍ' is printed in large, bold, white and grey letters across the center. At the bottom, the publisher's name 'NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC' is written in white.

**PODIVNÉ
PŘÁTELSTVÍ**

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC

Podivné přátelství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.sulc-svarc.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Iveta Svobodová

Podivné přátelství – e-kniha
Vydalo nakladatelství Šulc – Švarc, s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVETA SVOBODOVÁ

PODIVNÉ PŘÁTELSTVÍ

NAKLADATELSTVÍ ŠULC-ŠVARC
PRAHA

© Iveta Svobodová, 2018

ISBN 978-80-724-4424-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-724-4996-5 (ePDF)

ISBN 978-80-724-4994-1 (ePUB)

ISBN 978-80-724-4995-8 (Mobi)

PODIVNÝ ZPŮSOB

*Ten, kdo si hraje s kočkami,
musí počítat i se škrábanci.*

CERVANTES

Čtvrtek

Hana položila sluchátko telefonu a vyčerpané tělo nechala bezvládně padnout do velkého koženého křesla. Vír myšlenek se nedal zastavit, naopak nabíral na obrátkách. Zavřela oči a nechala se unášet fantazií. Odněkud z hlouby duše vyplul obraz Tomáše. Vedle něj cupitala krásná blondýna, dlouhé nohy, krátká sukně, lodičky na vysokých podpatcích. Vše dokonale sladěné. Její tvář byla krásná. Tomáš jí něco zaujatě vyprávěl, gestikuloval a smál se. Hltal ji každým pohledem, z jeho očí vyzařoval sex. I na ni se takhle donedávna díval.

Zachvěla se a otevřela oči.

Proč? Nikdo mi nedokáže pomoci a ještě musím neustále odpovídat na potrhlé otázky své matky. Každým slovem mi dává najevo, že vinu na rozchodu nesu já. Pět let přece není krátká doba a já tu teď sedím a on se zase miluje s tou děvčkou.

Hodiny v obývacím pokoji odbíjely jedenáctou a před půlnocí končila jedna epizoda nekonečného seriálu. Hana zírala na obrazovku, ale příběh nevnímala, duchem byla jinde. Před očima měla svůj vlastní film. Vracel ji do těch nejkrásnějších okamžiků jejího života. Vracela se k němu každý den. To jí nikdo nemůže vzít. Nalila si další sklenku whisky a dlouze se napila. Alkohol konečně uvolnil napětí v každém koutku jejího těla. Nechala se opájet vzpomínkami vyplouvajícími z hlubin pochroumané duše.

Rozrazilila dveře bytu a běžela za matkou do kuchyně. Viděla svoji šťastnou tvář, jak byla tehdy nadšená a spokojená. Objala matku, která si zrovna připravovala kávu. Překvapeně na ni koukala a čekala, co se dozví. „Maminko, Tomáš mě požádal o ruku. Desátého června se budeme brát! Mami, já jsem tak šťastná a tolik ho miluju!“ Běhala po kuchyni, poskakovala štěstím, a když míjela matku, políbila ji na tvář.

Pro matku to byla nádherná zpráva. Doufala, že její jediná dcera bude šťastná a vše špatné překonala. V osmadvaceti měla nejvyšší čas na vdavky a založení rodiny. Byla na Hanu pyšná a ještě víc na nastávajícího zetě. Věděla, že je pro Hanu ten pravý. Byl pohledný i velmi ctižádostivý

a pracovitý. Nos na peníze, jak se říká schopnosti dobře investovat, byl pro spokojenou a zabezpečenou rodinu důležitý. Tomášova vysoká štíhlá postava byla stvořená pro drahé obleky.

Hana na okamžik zdřímala, ale hlasitá televizní reklama ji probudila. Pootevřela oči, zamžourala do šera místnosti a nahmatala nedopitou skleničku. Ještě neměla dost, potřebovala zahnat ukrutnou bolest kamsi do kouta. Zašlapat ji. Jedním mohutným lokem dopila whisky. Alkohol zapůsobil. Odevzdaně se opřela do křesla a nechala se unášet dál. Na svatbě měla nádherné bílé krajkové šaty bez rukávů. Jen taková širší ramínka spadlá přes ramena jí odhalovala dekolt, vypadala svůdně a přitom elegantně. Linie šatů kopírovala její dokonalou postavu. Tmavé vlasy měla vyčesané do roztřepeného uzlu a pár pramenů jí splývalo kolem nalíčené tváře. Viděla, jak je na ni Tomáš pyšný, jak si ji prohlíží a zahrnuje ji polibky. I on vypadal úžasně. Černý oblek s vestičkou mu padl jako ulitý. Tmavé vlasy, tmavé hnědé oči, snědá pleť, které ženě by se před ním nepodlamovala kolena. A co teprve když se usmál. Ale všechno bylo jenom pozlátko, i když měl Tomáš neuvěřitelné charisma. O takovém muži Hana jenom snila a pak ho potkala v obchodním centru. Nesla nákup, nedávala pozor a vrazila do Tomáše. Nákup se jí rozsypal na všechny strany a on se omlouval, sbíral vysypané věci a usmíval se. Pozval ji na kávu a od té doby spolu byli každý den. Láska jí od základu změnila život. Ve svatební den byla i její matka na vrcholu blaha a zářila štěstím stejně jako Hana.

Zářivý úsměv Tomáše náhle zmizel. Hana trhla hlavou a se strachem v očích se rozhlédla kolem sebe, jako kdyby se chtěla ujistit, že nebyla přistižena při něčem zakázaném. Rychle sáhla po lahvi whisky, nalila si a nadvakrát sklenku vypila. Jakmile bylo vidět dno, chvějící se ruka spěšně dolila. Byla namol. „Za všechno může on. Nechává mě samotnou, tahá se s ženskýma a vůbec mě nemiluje.“ Slova nesrozumitelně cedila mezi zuby a nejistě se postavila. Vypnula obrazovku a zhasla v pokoji. Vrávoravě došla do koupelny a napustila vanu plnou vody. Když čepice pěny sahala až nad okraj, utáhla kohoutek a ponořila se. Chmurné myšlenky byly zpátky. Její mozek kombinoval různá obvinění a podezření z nevěry. Věděla, že Tomáš má nějakou

ženu. Viděla rozesmáté tváře nádherných žen, jak se jí vysmívají a přitom objímají Tomáše. Hodinu nehybně ležela a představovala si ho v nejrůznějších situacích.

„Už dost,“ zakřičela a snažila se vylézt z vany. Několikrát jí podklouzla noha a spadla zpět. Potácela se po koupelně. Najednou nevěděla kam jít, co dělat. Ani se neosušila, jen si na mokré tělo natáhla noční košili. Všichni se proti mně spikli. Matka, Tomáš i ten přemoudřejší doktor. Nenávidím je!

Zabouchla dveře koupelny a se svěšenými rameny odcházela do svého pokoje. Za ní se táhly mokré šlápoty. Pootevřela okno a vlezla do postele. Jakmile zavřela oči, všichni byli zase u ní. Tolik si přála vypnout a na nic nemyslet. Přetáhla si deku přes hlavu, ale ani to nepomohlo. Rozsvítila lampičku, dopotácela se ke stolku a nalila si další sklenku. Naráz ji vypila. Pak padla do postele jako prkno a konečně tvrdě usnula. Tomáš, její matka a všechny ty slečny byli pryč.

Tlumené světlo vstupovalo mléčnou výplní do předsíně. Luxusní interiér bytu vypadal v chabém světle ještě víc zanedbaně než normálně. Už dlouhou dobu se Hana o domácnost a vlastně o nic nestarala. Jen se plížila po bytě, občas vylezla ven, něco si koupila v blízké samoobsluze a zamířila do baru naproti přes ulici. Když nebyla doma, stoprocentně visela na barové židli. Často se jí stávalo, že z ní spadla. Dokonce se jednou praštila do hlavy a odvezla ji záchranka. Barman volal Tomášovi, aby jel za ní do nemocnice, obával se, že jí obvážou hlavu a šoupnou rovnou na záchytku. Taková překvapení čekala na Tomáše pravidelně, ale nedokázal Hanu opustit. Bylo mu jí líto.

Tomáš otevřel domovní dveře a co nejtíšeji se plížil kolem dveří domovnice. V tuto noční dobu každá normální domovnice spí, ale to neplatilo pro dozorkyni Loudovou. Dveře jejího bytu se prudce otevřely.

„Jste to vy, Tomáši?“ ozvalo se za jeho zády.

„Dobrý večer, paní Loudová,“ narovnal se. Výraz v jeho tváři na okamžik měl naznačit, jak velkou má radost, ale byl to jen záblesk. Loudová si ho prohlédla od hlavy k patě jako hloubkový skener.

„Dnes jdete nějak pozdě. Měl jste náročný den?“ V duchu si představovala, co asi tak mohl celý den vyvádět. Věděla, že jsou s Hanou rozvedení, a nechápala, proč spolu stále bydlí.

Tomáš stál před výtahem a čekal, s čím Loudová přijde. Nebyl den, aby mu něco neodkladného nesdělila. „Jestlipak víte, že v pondělí přijdou z plynáren. Několik nájemníků si stěžovalo, že je cítit po domě plyn.“

„To jsem si nevšiml. Nic necítím, vy ano?“

„Je cítit jak kdy. Někdy málo, někdy hodně a někdy vůbec ne. Nečtete domovní nástěnku. Proč si s ní dávám takovou práci!“ Bylo po půlnoci, ale Loudová ječela jako pila. Tomáš se ji snažil uklidnit a pohladil ji po rameni.

Otočil se a rychle přečetl naléhavé domovní sdělení. Bylo to tam. „Můžu vám dát ráno klíče? Hana je sice doma, ale...“ Větu nedokončil. Byl unavený a neměl chuť nic vysvětlovat ani si vymýšlet výmluvy.

Domovnice přikývla a soucitně mu stiskla paži. Tomáš to schytl za všechny obyvatele domu, a teď když před ní stál jako spráskaný pes, jí ho bylo líto. Poděkoval, popřál dobrou noc a vklouzl do výtahu, který se s hrknutím rozjel nahoru. Paní Loudová se dívala, dokud klec s Tomášem nezmizela mezi prvním a druhým patrem. Zůstala stát ve dveřích svého bytu a dovnitř zašla, až když slyšela, jak zabouchl dveře bytu a v zámku zarachotily klíče. Domovnice Loudová za sebou neslyšně zavřela a pečlivě zamkla. Konečně mohla ulehnout do rozestlané postele a odplout do říše svých snů. Všichni nájemníci byli doma a ona byla spojená.

Tomáš potichu vklouzl do předsíně, děsil se, že Hanu vzbudí. Odložil tašku na botník a všiml si, že se u ní svítí. Potichu přešel chodbou, nakoukl k ní do pokoje a zhasl lampu. Podíval se na Hanu. Těžce oddechovala. Mrknul na stolec, vzal nedopitou láhev whisky a prázdnou sklenku a potichu za sebou zavřel. V obývacím pokoji si svlékl sako a přehodil je přes opěradlo židle. V každé části těla cítil únavu, snad i v palcích u nohy. Promnul si oči. Nesnesitelně ho pálily z neustálého vysedávání u počítače.

Usedl do křesla a unaveně se podíval na láhev, ve které zůstal tak jeden panák. Nalil si. Čelit každý den Haniným výpadům a překvapením, co zase provedla, a pak se ještě

v noci podrobit střetu s domovnicí Loudovou, to by porazilo i vola. Zapnul televizi, ztlumil zvuk a pár minut zírál na noční zpravodajství. Kdy to vlastně začalo? Náznaky depresí se objevily, když se jí nedařilo přijít do jiného stavu. Hrozně toužila po dítěti. Skoro po dvou letech se na ně usmálo štěstí, ale trvalo jen krátce. Ve čtvrtém měsíci potratila.

Ráda nosila vysoké podpatky, a i když jí lékař kladl na srdce, aby byla opatrná a hodně odpočívala, stále někde pobíhala a nakupovala. Byla šťastná, a když zvládla první tři měsíce těhotenství, cítila se v sedmém nebi. V obchodním centru na eskalátoru sjížděla do garáží a opírala se o plný nákupní vozík. Na pás za ní vlítli dva puberťáci a začali se pošťuchovat. Konflikt mezi nimi se vyostřil a ten, který chtěl utéct, narazil naplno do Hany. Rukojeť vozíku ji tvrdě udeřila do břicha. Nečekala to, o to byl úder silnější. Skácela se k zemi a víc si nepamatovala. Kluci utekli a ona se probudila v nemocnici. Potratila. Od sester se dozvěděla, že záchranku zavolal muž, který vstoupil na pás a viděl, co se stalo.

Obviňovala jen sebe a začala pít, aniž si toho Tomáš zpočátku všiml. Kontrolovala se, ale časem ztratila zábrany. Z depresí se u ní vyvinula chorobná žárlivost. Nejprve to byly jen narážky, ale jak se prohlubovaly deprese, nabíraly na obrátkách hysterické výstupy kvůli maličkostem, končící záchvaty vzteku. Nechtěl vzpomínat. Nezbývá než všechno ukončit. Vypnul televizi a těžce se zvedl. Musí jít spát, jinak ráno nevstane. Jak se přemisťoval do koupelny, cestou ze sebe svlékal kalhoty a košili. Sprcha byla poslední krok, který ho dělil od vytouženého spánku. Stoupl si pod ni a vychutnával každou kapičku, která dopadala na jeho tělo. Hana se vzbudila a se zatajeným dechem poslouchala jeho kroky.

Než usnul, jeho myšlenky patřily Haně. Dnes odpoledne navštívil jejího psychiatra v bohnické léčebně a společně konstatovali, že ambulantní léčba je bez výsledku a dokonce na poslední termín návštěvy se Hana ani nedostavila. Uznávaný doktor Doležal nepomohl. Její deprese, umocněné nadměrným požíváním alkoholu, byly stále častější.

„Pro Hanu bude nejlepší, když si ji ponechám nějaký čas na klinice,“ rozhodl psychiatr. „To, co jsme zatím udělali,

mělo velmi chabý účinek. Její stav se zhoršuje a nikdo nedokáže odhadnout další vývoj. Je mi to opravdu líto, ale nebojím se jenom o ni, ale i o vás, pane inženýre. I vy si potřebujete odpočinout,“ shrnul situaci lékař.

Tomáš zklamaně přikývl. Obraz doktorovy pracovny zmizel a Tomáš pochopil, že musí jít dál a udělat za vším tečku. Tolik si přál, aby jeho manželství vyšlo. Sám Hanu nezvládne, to už je jasné. Měl strach vracet se domů. Nikdy nevěděl, jaká katastrofa ho čeká a jakou scénu Hana ztropí. Styděl se potkávat sousedy a měl vztek především na sebe. Musí to skončit, jejich společné soužití pod jednou střechou byla ta největší pitomost, na jakou mohl po rozvodu přistoupit. Haně to dávalo falešnou naději. Uvědomil si, že už je vlastně pátek. Rovnou z práce odjede na víkend s Renátou. Z kanceláře ještě zavolá paní Loudové a poprosí ji, kdyby se něco u nich doma dělo, aby zasáhla. Konečně usnul.

Pondělí

Kamila Jandová čekala před poradou v kanceláři připomínající poloprázdný sklad starého nábytku. Několikrát si zamíchala kávu a podívala se na hodinky. Dnes měli s Lubošem výjezd a pochybovala, že se jim podaří v klidu pracovat na otevřených spisech. Určitě už před osmou zavolá operační a ohlásí nějakou jobovku. Při pondělku to bylo železné pravidlo.

Vzpomněla si, jak se za letitý stůl v kanceláři posadila poprvé. Věděla, že Luboš Neumann je sólista a nemá rád, když se mu někdo dotěrně plete pod nohama, a najednou proti němu seděla a poslouchala, co jí říká, a učila se od něho.

Vystudovala práva s červeným diplomem, ale jaká je praxe, neměla páru. Několik měsíců chodila za Lubošem jako štěně a pletla se mu pod nohama. Dělal spolu už pár vražd, ale z pachu smrti se jí stále zvedal žaludek. Luboš měl proti ní obrovskou výhodu dlouhé praxe, která se nedá naučit, ale jen zažít na vlastní kůži.

„Čau, kočko,“ zahřměl Neumann neomaladě a vytrhl ji ze zadumání.

„Ahoj,“ usmála se na něj.

Luboš nasál vůni její kávy a požádal taky o jeden šálek na rozjezd. „Nikdy nevíme, co nám ti drbani nachystají za překvápko.“

Kamile neunikla jeho dobrá nálada. Poprosila ho, aby vzal její nedopitý hrnek do zasedačky.

„Vezmu ti tam na oplátku ten tvůj šálek,“ slíbila mu a zmizela do kuchyňky.

Luboš se vrátil do zasedačky jako vichřice, ale na její hrnek zapomněl. „Dobré ráno,“ zahlaholil rozverně. Přítomní pokynuli a jen se uculovali, když zahlédli na Kamilině čele vrásky. Asi za ně může Luboš — jako obvykle.

Z druhé strany místnosti se ozval hlas ředitele oddělení. „Prosím o klid. Rád bych vás seznámil se situací.“ Kamila seděla vedle Luboše a pohrávala si s tužkou. Na klíně se jí pohupoval blok. Každý den začínal naprosto stejně, poradou úřadu vyšetřování. Nebylo to tak dlouho, co odešla od soudu, když se během soudní praxe seznámila s Lubošem Neumannem a po nějaké době začala uvažovat, že kariéra soudce není pro ni to pravé. Se svými pochybnostmi se svěřila doktoru Hánovi. Měl pár let do důchodu a byl pro ni vzorem moudrosti. Zнала ho z fakulty, kde jim přednášel trestní právo, ale jinak byl předsedou senátu krajského soudu. Uklidnil ji a sám přiznal, že na počátku své kariéry řešil podobný problém. Nastoupil jako koncipient do advokátní kanceláře, ale práce u soudu ho zaujala daleko víc, a tak se rozhodl pro změnu. Nikdy nelitoval.

„Neumanna znám přes dvacet let a lepšího poldu si ani neumím představit, i když je to strašný poděs,“ smál se Hána. Jeho slova Kamile stačila a od první chvíle, kdy vlezla na vyšetřovačku, si byla jistá, že udělala dobře. Starý soudce jí pomohl s rozhodnutím. Někdy člověk potřebuje popostrčit. Když byla na poradě poprvé, ostatní na ni zvědavě čučeli. Necítila se nejlépe, žaludek měla sevřený a ruce se jí chvěly. Polovina chlapů byla nadšená, že mezi sebou budou mít konečně ženskou, a druhá polovina na ni koukala trochu přes prsty. Chtěli by z ní mít asistentku, která bude vařit kávičku, a občas ji z dlouhé chvíle plácnou po zadku.

Luboš do ní trochu drcnul, aby se vrátila na zem. Uvědomila si, že po ní všichni pokukují, a nechápavě poposedla.

„Jak jsi daleko s Havlíkem,“ opakoval ředitel už podruhé. „Kdy budeš hotová?“

„Nejpozději do konce týdne, všechno mám po kupě,“ odpověděla a vyčítavě se podívala na Luboše. Ani on ji nebral vážně, stále si z ní utahoval jako z malé holky.

Ředitel probral svodku, přidělil vyšetřovatelům nové případy a rozehnal je na pracoviště.

Začal pracovní týden a čtyřiadvacetihodinový výjezd dnes sloužili Luboš s Kamilou. Kolik lásky, trápení, násilí a nehod na ně čeká? Jakmile vstoupili do kanceláře, Kamila si všimla tašky až po okraj naplněné jídlem. Luboš se jako vždy řádně připravil. Nikdy jí nešlo do hlavy, jak tohle všechno může sníst. S úsměvem si ho prohlížela. Chlap jako hora, pětáctýřicet let, prošedivělé skráně a pod kostkovanou košilí se začínal rýsovat tatíkovský pupík. Nikdy nepodléhal zmatku a hysterii. Jeho nejlepší vlastností bylo, že dokázal přiznat chybu.

„Proč na mě tak zíráš? Neříkej, že ses do mě zamilovala,“ zahlaholil a zvedl hlavu od spisu. „Raději se věnuj tomu svému Havlíkovi.“

„Kdybys nebyl o dvacet let starší, tak ti řeknu, že jsi převít.“

Ze zahrady do ložnice doléhal zpěv štěbetajících ptáků a sluníčko prosvětlovalo žaluzie. Ozvaly se dvě rány, kdákání slepic a jekot od sousedů: „Necháš ty slepice, neřáde jeden!“ ječela sousedka. Renáta otevřela oči, vnímala pootevřené okno a rychle se podívala na budík.

„Tomáši! Vstávej! Zaspali jsme! Je plno hodin!“ spustila a hrabala se z peřin. Začala běhat po pokoji a nic nemohla najít, ani ten zatracený župan. Tomáš otevřel jedno oko, aby zjistil, zda je noc či den, ale ani se nepohnul.

„Já se snad nikdy nevyspím,“ zahučel a přes hlavu si přetáhl deku. Renáta proběhla kolem s tím, že nechce v práci zase poslouchat nějaké blbé poznámky Tomášovy sekretářky Alžběty. Byla jako dráb. Už několikrát jí řekla, že jestli se jí u nich nelíbí, tak ať se poohlédne po práci jinde. Renáta si postěžovala Tomášovi, ale ten na svou sekretářku

nedal dopustit. Renáta narazila, i když jí ve všem vycházel vsříč. Randili spolu, ale o společné budoucnosti zatím nemluvili. Vadila jí Tomášova péče o bývalou manželku a několikrát se kvůli tomu pohádali.

Osprchovala se a omotaná v osušce se zastavila ve dveřích do pokoje. Vypadalo to, že Tomáš dál chrní jako nemluvně. Pomalu se přiblížila k posteli a klekla si vedle. Než stačila něco záludného vymyslet, zpod deky vyjela ruka a chytla ji za kotník.

„To se teprve ukáže, kdo spěchá. Já spěchám úplně na něco jiného a někam jinam!“ Přitáhl ji k sobě a něžně ji líbal na ústa a na krk. Přivřela oči a pevně se k němu přitiskla.

„To všechno můžeš udělat,“ špitla Renáta a blahem přivřela oči. Líbilo se jí probouzet se vedle Tomáše a po ránu se pomilovat. Byl jemný i vášnivý zároveň. Věděl, jak během chvíle rozechvět tělo a rozdráždit smysly. Ještě nikdy se s nikým tak ráda nemilovala. Možná že to bylo i tím, že se snažila vypadat jako holka z velkého světa, ale partnerů měla jen pár. Byli to samí kluci, Tomáš byl muž. Byl o osm let starší než ona. Věděl, co chce, a šel si za tím.

Renáta zasténala, Tomáš o pár vteřin později. Dlouze se políbili a šťastně se na sebe usmáli. Rozvalil se na posteli a zavřel oči. Nechtělo se mu vstávat. Zvuk sprchy z přilehlé koupelny ho donutil vstát. Vlezl si k Renátě pod prudký proud vody.

Za půl hodiny už seděli ve voze a ujížděli ku Praze.

„Nějak se mi klepou kolena. Měla bys mě trochu šetřit. Už nejsem mladej zajíc,“ usmál se a zajel Renátě rukou pod sukni. Mrkla na něj a položila ruku na opěradlo jeho sedadla. Prsty mu zapletla do vlasů a pohrávala si s vlnitými pramínky. Zavrněl jako kocour, ale stále pozorně sledoval cestu. Jeli rychle.

„Tomáši, kdy se odstěhuješ od bývalé ženy?“

„Musíš to ještě nějakou chvíli vydržet. Vždyť takhle nám vůbec nic neschází, nebo ano?“ podíval se na ni a v její tváři viděl, že ji taková odpověď neuspokojila. Našpulila spodní ret a otráveně vzdychla.

„Už několikrát jsi mi slíbil, že pro nás seženeš krásný byteček, a teď tě podezírám, že jsi to nemyslel vážně,“ nevzdávala se.

Tomáš se nadechl a už postě opakoval, že je sice rozvedený, ale s Hanou to není tak jednoduché. Všechno má svůj čas, o bývalou ženu se musí postarat. Časem se všechno vyřeší. Renáta stáhla ruku a způsobně se posadila. Tomáš se rozčilil. Lezlo mu na nervy, když ho někdo tlačil do kouta. „Dej mi ještě trochu času, ano!“ ukončil svůj monolog a rázem bylo po romantické chvílce. Cestou do Prahy už nepromluvili.

Když jeli po D 1 do Prahy, trochu se uvolnil a podíval se na hodinky. Smířlivým tónem Renátě navrhl, jestli s ním nechce jít na jednání. „Ten člověk má zvláštní jméno. Je to právní zástupce jedné nadnárodní potravinářské společnosti. Musím s ním projednat podrobnosti týkající se podpisu smlouvy a pak si dáme pořádnou snídani. Nevím jak ty, ale já mám hrozný hlad.“

Renáta se na něj podívala a přikývla. „Co mám ale říct paní Zemaníkové? Já si nemůžu dovolit chodit do práce, jak se mi líbí,“ odpověděla ještě chladně a nespouštěla z Tomáše oči. Byl to zatím její nejlepší úlovek a nehodlala se jen tak nechat vyhodit ze sedla.

„Něco vymyslíme.“ Pohládl ji po noze. Čekal ho docela nabitý program a doufal, že si to s Renátou pro dnešek všechno vyříkali. Poznali se před necelým rokem. Nastoupila do reklamní společnosti Artea, kde Tomáš pracoval jako výkonný ředitel. Kancelář sdílela s paní Zemaníkovou. S Tomášem si padli do oka hned při prvním setkání a po nějakém čase se začali scházet. Bylo jim spolu dobře a Renáta zavětrila příležitost, jak postoupit vzhůru. Tomáš si zpočátku držel odstup, nechtěl, aby o jejich schůzkách někdo věděl. Tehdy byl ještě ženatý, rozvod byl na spadnutí, ale nechtěl Haně ublížit. A zůstalo to tak stále. Jak se mluvilo o Haně, muselo se našlapovat po špičkách, a Renáta už těch ohledů měla plné zuby a někdy to dávala Tomášovi najevo nevybíravým způsobem.

Chtěla ho mít jenom pro sebe. Toužila po útulné vilce s bazénem a romantických dovolených v exotických krajích. Měla už po krk problémů s Hanou a té její hysterie. Nechtěla nic vědět. Vztah s Hanou byl nenávratně pryč, už když ho potkala.

„Já mám tak šílený hlad,“ špitla, jen co vstoupili do restaurace. Vrchní je odvedl k rezervovanému stolu a obra-

tem jim do ruky vložil jídelní lístky. Renáta si ho pečlivě pročítala, Tomáš se rozhlížel kolem. Nečekali dlouho.

„Dobrý den, pane doktore,“ usmál se Tomáš a vstal od stolu. Pobavilo ho, jak doktoru Kopeckému zajiskřilo v očích, když spatřil Renátu. Patrně ji budu muset brát na firemní jednání častěji, pomyslel si. Renátu představil jako svou kolegyni. Doktor Kopecký okem znalce ohodnotil všechny její přednosti.

„Setkat se po ránu s tak nádhernou dívkou je jako dar bohů. Dnes budu mít určitě úspěšný den. Už jste snídali?“

Tomáš se usmál a odpověděl, že si vybírají menu. Kopecký s radostí přikývl, že se s dovolením přidá. Má hlad jako vlk a žádný kšeft se nemá dohadovat s prázdným žaludkem. Usadil se vedle Renáty, aby se jí mohl dvorit. Ta z něj tak nadšená nebyla. Když už byli s Tomášem sami, řekla, že Kopecký je slizkej opelíchanej dědek, co si hraje na lamače srdcí. Tomáš poznamenal, že pro něj je prioritou podpis smlouvy, a to se snad zdařilo. Jak se blížili k vozu, na Renátě bylo vidět, že je nervózní.

„Už jsi vymyslel, co řeknu v práci?“

„Přece se nebudeme dohadovat jako malé děti. Až tam budeme, tak to nějak vyřešíme,“ odbyl ji Tomáš. Neměl náladu zase něco probírat a řešit. Byly chvíle, kdy mu Renáta lezla na nervy. Po počátečním okouzlení si patrně začal uvědomovat, že jako jeho životní partnerka by neobstála.

Zaparkovali v podzemních garážích a výtahem vyjeli ke kanceláří. První, kdo je zahlédl, jak společně vystupují z výtahové kabiny, byla Tomášova sekretářka Alžběta. S krabicí plnou papírů na skartaci se proploužila kolem nich směrem ke kanceláři, kde pracovala Renáta. Tomáš odbočil do své kanceláře a v hlavě se mu honily už jen pracovní myšlenky. Alžběta šla pomaleji, a tak ji Renáta dvěma kroky došla.

„Kdepak jste se toulala, slečno Válková,“ zeptala se Alžběta jízlivě. Renátin vztah s Tomášem byl veřejným tajemstvím. Nikdo nechápal, jak si s ní mohl něco začít. Ve firmě nebyl člověk, který by ji měl rád a šel by s ní třeba jen tak na skleničku nebo do kina.

„Byla jsem u lékaře,“ odpověděla Renáta a hodila zadkem. Nenápadně se podívala směrem k Tomášově kanceláři, jestli se za ní nekouká, ale už ho nezahlédla.

Alžběta se pobaveně zasmála a dál se věnovala skartaci nepotřebných papírů. Však ono na tebe taky dojde, jezinko jedna, zastrčila do řezačky další štos papírů. Při zpáteční cestě do kanceláře rozverně rozvlnila svých devadesát kilogramů a pobaveně vplula dovnitř a nohou přibouchla dveře. Nakoukla k Tomášovi, zda něco nepotřebuje.

Tomáš se na ni káravě podíval. „Co proti ní pořád máte?“ řekl podrážděně.

„Je studená jako psí čumák.“ Nadechla se, chtěla ještě něco dodat, ale nakonec se raději kousla do jazyku a zmlkla. Tomáš zavrtěl hlavou a pustil ji k raportu.

„Já pořád říkám, že jste moje zlato. Mohla byste mi udělat kávu?“

„Samozřejmě, ráda,“ usmála se Alžběta a nechala ho pracovat. V duchu byla spokojená, že mu řekla svůj názor. Měla toho na srdci víc, ale netroufla si.

Tomáš vybral Alžbětu v konkurzu před dvěma lety. Nejenže byla schopná, ale nebyla ani žádná krasavice. Důvod, proč přijal právě ji, byl jasný. Nechtěl, aby Hana žárlila. Čas ukázal, že jeho výběr byl prozíravý. V jeho nepřítomnosti řešila Alžběta všechny problémy a nebyla situace, se kterou by si neporadila, dokázala i uklidnit nespokojené klienty. A když telefonovala zoufalá Hana a on nebyl k zastížení, zařídila nákup potravin přes internet a nechala jí ho dovézt. Tomáš se vrátil k pročítání smlouvy, kterou měl podepsat. Znovu zvažoval každé slovíčko, které tam stálo, věděl, že je to poslední šance. Ozvalo se fuknutí a do místnosti se jako velká voda opět vřítela Alžběta. „Tady je kafičko a přinesla jsem kousek dortu. O víkendu jsem pekla a je vynikající. Určitě vás postaví na nohy, vypadáte nějak unaveně.“

„Mockrát děkuji,“ prohlížel si Tomáš neobvyklý dort. „Ten kousek má ale prapodivný tvar,“ podotkl.

„Vypadá jako já. Ale chuťově je vynikající, dala jsem si záležet,“ otočila se tak rychle, až se mu nadzvedly papíry na stole. Telefon na Alžbětině stole vyzváněl jako o život. Tomáš měl co dělat, aby se nerozesmál. Konečně byl sám a doufal, že už bude nerušeně pracovat. Prolistoval došlou korespondenci a zaujal ho vzkaz od bývalého spolužáka, který ho zval dnes odpoledne na schůzku. Neviděl ho roky. Zavolal Alžbětě, aby zjistil, jaký má na dnešek program.

„Poslední jednání máte ve třináct hodin. Mám něco zaplat?“

„Na odpoledne už nic neplánujte, půjdu na rande se spolužákem. Neviděli jsme se několik let.“

Alžběta se vysoukala zpoza stolu a strčila hlavu do dveří. Prohodila něco v tom smyslu, že když se někdo po letech jen tak ozve, tak určitě něco potřebuje. „Asi mu teče do bot nebo si chce půjčit prachy nebo nemá práci,“ vypočítávala možnosti.

„Máte stoprocentně pravdu.“ Bylo mu také jasné, že za tím něco bude, ale i tak ho rád uvidí. „Řeknu vám, jak to dopadlo.“

Znova se pustil do úprav smlouvy, na kterých se dohodli s doktorem Kopeckým ráno. Náhle si vzpomněl na revizi plynu v jejich domě. Ještě že nezapomněl dát paní Loudové klíče od bytu, a jen doufal, že Hana pustí plynaře dovnitř a nebude dělat problémy. Paragrafy ho opět pohltily, cítil se spokojeně. Nic už nestálo v cestě dobrému obchodu.

V operačním středisku policejního ředitelství zavládl odpolední klid. Oba operační seděli ve velkých otočných ušáčkách před centrálním panelem a v poklidu sledovali relace, které probíhaly ve vysílačkách. Vedle v místnosti se odehrávaly telefonické sexuální reje, jejichž hlavní protagonistkou byla Jiřina. Na drátě měla právě dalšího „toho pravého“, nikdo nevěděl kolikátého, ale bylo to opět velmi vážné. Osazenstvo operačního střediska si těchto jejích avantýr nevšímalo. Byla středem pozornosti jen na chvíli, když dávala k dobrému, kdy se s novým objevem seznámila, kde, jaký je a co dělá a co řekl on a co na to odpověděla ona a kam potom šli a samozřejmě nezapomněla přesně popsat, co dělali a jak to dělali. Jaká byla doopravdy, těžko říct. Žádný z kolegů se nestal tím vyvoleným objevem.

„Jírko, prosím tě, zavěš telefon, vždyť se sem nikdo nemůže dovolat,“ křikl přes dvě místnosti Jirka, kterému její kecy lezly na nervy.

„Nech ji být. Má obsazenou jenom jednu linku a ostatní, jak slyšíš, pořád vyzvánějí. Představ si, že by to byl ten pravý. Dovedeš si představit, jak bychom si oddechli, kdyby odešla třeba na mateřskou?“ procedil skrz zuby Bedřich.

O něm se tradovalo, že když před mnoha lety začínal právě na operačním středisku, nebylo služby, aby mu netelefonovala jeho ctitelka, se kterou se seznámil při jednom případě, ještě když sloužil v terénu. Zpočátku mu to nijak nevadilo, ale po čase byl do telefonu stále víc strohý a odměřený. Netrvalo dlouho a při jednom z telefonátů to nevydržel. Začal na tu dotyčnou chudinku řvát jako pomínutý. Všichni na operačním zůstali jako opaření, civěli na něj a čekali, co bude následovat. Nic se nestalo. Bedřich položil v klidu sluchátko, zapálil si cigaretu, pomalu vyfoukl kouř a rozhlédl se kolem sebe.

„Co čučíte, to jste se nikdy nerozešli v klidu s ženskou,“ pronesl a dál se věnoval své práci. Nikdo ho už nikdy neslyšel takhle křičet.

Ve vysílačce právě sledovali hlášení dopravních policistů, kteří měřili rychlost. Občas zazvonil telefon a dotaz byl rychle vyřízen. „Policejní operační středisko,“ zvedl Jiří telefonní sluchátko a poslouchal. „Malý moment, paní, spojím vás s vyšetřovatelem,“ vyslechl ženu a zbystřil. „Myslím, že máme po klidu. Doufám, že si někdo nedělá legraci. Jiřino, ihned zavěs!“

Jiří vyslal na nahlášené místo hlídkový vůz se dvěma policisty, pak se zvedl a seběhl o patro níž, aby se na dalším postupu domluvil s vyšetřovatelem.

Bedřich vstal a naklonil se k záznamovému zařízení. Po krátké manipulaci se ozval hlas Jiřího a poté roztřesený, vyděšený hlas starší paní: „Loudová. Přijďte sem, je tady mrtvá,“ vzlykala a mlela něco o plynařích a o krvi.

Luboš usrkával kávu a přemýšlel, jak uzavřít spis, aby případ státní zástupce neshodil ze stolu. Někde mu něco unikalo a to neměl rád. Zadrnčel telefon.

„Neumann,“ zavrčel a chvíli poslouchal. „Musíte mluvit trochu pomaleji,“ dodal se zájmem.

Kamila zvedla oči od práce a zvědavě se na něj zadívala. Luboš souhlasně přikyvoval a položil dotyčné několik doplňujících otázek. Zapsal si pár bodů na list papíru a zavěsil.

„Máme kšeft. Pojedeš se mnou? Myslím, že to, co dnes uvidíme, se jen tak nepoštěstí. Cítím to v kostech,“ zhodno-

til Luboš situaci a pokrčil nos. Opakovaně zvedl sluchátko a rozdával služební fráze na všechny strany. Pak se podíval na Kamilu a vstal od stolu.

„Tak co? Jedeš?“ Kamila začala sbírat vše potřebné. Nezapomněla ani na Lubošovu maxisvačinu. Do dveří se vrátil operační a začal se dohadovat s Lubošem. Kamila držela v ruce síťovku s Lubošovým proviantem a vzpomněla si na bernardýna Aloise, se kterým si jako malá hrávala každé léto u tety. Luboš si povšiml kolik tašek Kamila vleče, udělal pár kroků zpět a pomohl jí. „Jakmile budeme na místě, ozvu se ti,“ zahalekal a už sbíhal do přízemí. Vůz s ostatními členy týmu byl připravený na dvoře. „Můžete mi někdo říct, na co vlastně jedem?“ ozval se řidič, když vyjížděli ze dvora. Mrknul po Lubošovi a poslouchal. Maják na střeše civilního vozu poblikával modrým světlem a vůz opatrně vyjel na ulici.

„Máme tu zase mord. Jedná se o ženu. Našli ji revizoři plynu a vyděšená domovnice, která věc nahlásila. Operační ti řekl adresu, až dorazíme, otočíš se a pojedíš pro doktora Stejskala, aby se nám na tu krasavici přijel podívat. Nechci jiného lékaře, jen Stejskala! Šmudlo, tobě nebudu říkat, co máš dělat, chci to mít jako vždy perfektní. Víím, že by se ti hodily posily, ale všichni ostatní jsou v terénu. Musíme to prozatím zvládnout sami, ale jakmile se někdo vrátí, tak nám ho pošlou. Posily budeme každopádně potřebovat. Chovejte se slušně, a kdyby se někomu udělalo nevolno, musí vydržet, než Šmudla udělá hajzlík. Raději ho prosím udělej hned, vypadá to na pěkná jatka. Než jsme vyrazili, ozvali se kluci z místního oddělení a potvrdili slova domovnice. Kamilo, ty se drž za mnou, ať to můžeš vyprávět svým dětem. Samozřejmě dopodrobna.“ Luboš mluvil a mluvil, všichni přikyvovali, každý měl v čínohře svou roli.

Kamila seděla na zadním sedadle vedle technika a poslouchala jako ostatní. Na Lubošovy proslovy k posádce výjezdu si už zvykla. Je to pokaždé stejný rituál. Trochu špičkování, ale vždy následují profesionální pokyny.

Zastavili před činžovním domem pod žižkovským kopcem z karlínské strany. Kamila vystoupila na chodník a zůstala stát. Koruny kaštanů lemující chodníky rozprostíraly své obrovské zelenobílé koruny nad jejich hlavami. Nebe bez mráčku. Při každém nadechnutí cítila jaro. Luboš vi-

děl, že se jí nahoru moc nechce. Pomohla technikovi s jeho věcmi z auta a on se jako první vydal k domovním dveřím. Jeden z členů hlídky stál u vchodu.

„No, dobrý den si představuji úplně jinak, ale taky tě zdravím,“ odpověděl na pozdrav rozpačitému podobanému mladíkovi v uniformě. Za okamžik už funěl otráveně do schodů.

„Můžeš mi říct, proč jdeme po schodech, když tu mají takový vynález, jako je výtah?“ zahučel technik a snažil se držet s Lubošem krok.

„Bud' zticha a šlapej. Šéfem výjezdu jsem já, tak koukej poslouchat,“ zaburácel Luboš a škodolibě se zasmál. Vystoupali až do třetího patra. Luboš sotva lapal po dechu a rozhodl se, že příští cesta bude určitě výtahem. „Dobrý den,“ pozdravil skupinku postávajících a snažil se chytit dech.

Dveře do jednoho z bytů byly pootevřené. Policista před nimi podal Lubošovi hlášení. „Nikoho jsme nepustili ven ani dovnitř,“ ukončil a máchl rukou.

„Všichni jste tu byli v okamžiku nálezu?“ optal se.

„Ano, pane majore,“ srazil policista zvučně paty k sobě.

Luboš ho vzal za ruku a odvedl ho stranou. „Vedeš si skvěle. Zůstaň s nimi. Trochu se rozhlídnou a pak je odvezeme na oddělení k výsledku. Za chvíli přijede doktor Stejskal, toho pusťte dovnitř.“

Technik už pracoval v bytě. Pečlivě si všechno prohlížel a sbíral stopy a indicie. Bylo slyšet cvakání fotoaparátu. Luboš opatrně vstoupil do předsíně velké tři na tři metry. Ničeho se nedotýkal a pustil technika před sebe. Oba zůstali ohromeně stát v ložnici. Místnost byla poměrně velká a nákladně zařízená. Stěna proti dveřím byla jedno velké členěné okno. Zálclony byly zatažené, žaluzie však ne. Napravo stál mohutný starožitný sekretář a nalevo prostorná postel, od níž nemohli odtrhnout oči. Tělo, zdi, koberec, vše kolem bylo jedno tratoliště krve. Pohled to byl zdrcující jako z hororu. První, kdo si přiložil kapesník na ústa, byla Kamila. Vytratila se jí barva z tváří, ale snažila se vydržet co nejdéle. Technik litoval, že nemůže udělat totéž. Ruce měl plné svého nádobička.

Nejprve vzal do záběru pootevřené okno, udělal pár snímků a pak použil videokameru. Dlouhými kroky pře-

šel místnost a otevřel okno dokořán. Stejnou cestou se vrátil ke dveřím. „Snad to trochu pomůže,“ pokrčil rameny a pustil se do práce. „Takovou spoušť jsem neviděl, co ty na to?“ podíval se na Luboše.

Ten nedokázal odtrhnout oči od těla Hany Reichelové, teda jestli to byla opravdu ona. Domovnice stále opakovala, že je to ona, ale podle něj se mohla klidně splést. Všechno bylo od krve. Postel, stěny vedle postele, peřiny, koberec...

„Musí tady ležet už několik dní. Jak to, že ji nikdo nenašel? Žila tu sama?“ mumlal si pro sebe. Najednou si uvědomil, že zapomněl na Kamilu. Otočil se, aby se podíval, kde je, a byl překvapený, že stojí za jeho zády a všechno pozoruje. Luboš si vzal od technika videokameru a fotoaparát a začal dělat fotky. Šmudla se pohyboval po pokoji jako kočka. Byl soustředěný a nikde mu nic neuniklo. Nemohl mít ve výjezdu lepšího technika.

„Už můžeš,“ podíval se na Luboše.

Postupoval krok za technikem a posuzovali všechny stopy, na které narazily. Za ta léta byli sehraná dvojka. Kamila se přemáhala, jak mohla. Žaludek měla jako na vodě a neustálý pocit, že se každou chvíli pozvrací, ji udržoval ve střehu. Sledovala kolegy, jak se zastavují nad každou maličkostí, ale nakonec se otočila a vyběhla na chodbu, opřela se o zábradlí a zhluboka dýchala. Proud čerstvého vzduchu jí pomohl. Jakmile nevolnost rozdýchala, začala si prohlížet ty, kteří postávali u schodů. Z přízemí se ozvaly kroky. Kamila se naklonila přes zábradlí a zahlédla postavy čekající u výtahu. Po chvíli dveře výtahové kabiny zarachotily a vykolébal se doktor Stejskal. Jeho chůze byla nezaměnitelná. „Tak mě tam, holka zlatá, doveď,“ pokynul jí a pozdravil policisty a čekající svědky. Kamila se s nechutí vracela na místo tragédie. Jakmile je Luboš spatřil, zacloumal doktorovou pravicí. Kamila zůstala v předsíni a pootevřenými dveřmi sledovala další průběh ohledání. Neumann ji poprosil, aby došla pro řidiče.

„Jsem tady, co potřebuješ?“ ozvalo se z chodby, kde postával mezi ostatními.

„Spoj se s operačním, ať zavolá pohřební službu a zajistí převoz na patologii. Moc děkuju,“ zahlaholil k hlavním dveřím bytu. Řidič mávl na Kamilu, ale když viděl, jak je bledá, neodvážil se vstoupit dovnitř. Otočil se a pádil

po schodech dolů. Sednul si na místo spolujezdce a zavolal operačnímu. Bedřich se ozval okamžitě a potvrdil požadavek. „Jo, málem jsem zapomněl. Pošli ještě jeden vůz. Máme tu čtyři svědky a potřebujeme je dostat k nám,“ požádal Bedřicha. S autem měli přijet ještě dva technici, kteří se vrátili z terénu.

„Šmudla bude mít určitě radost, že to nemusí dělat sám, je to masakr. Raději jsem ani nevlezl dovnitř, ale ten zápach je stejně cítit po celém domě. Díky moc,“ ukončil řidič horor a vysoukal se z vozu. Ze zavazadlového prostoru si vytáhl malou půllitrovou minerálku. Naráz ji vyprázdnil, a když už chtěl zaklapnout kufr, vzpomněl si na Kamilu. Sáhl do tašky a vytáhl ještě dvě vody, kdyby bylo třeba.

Kamila stála v předsíni a prohlížela si záznam, který před chvílí natočil Luboš. Řidič došel k ní a sledoval míhající se obrázky. Beze slova jí podal vodu. Kamila ji s poděkováním přijala. Vyschlo jí v krku a v ústech cítila pachů smrti. Měla příšerný strach, že se toho pocitu nikdy nezbaví. Otevřela láhev a hltavě pila. Pomohlo to a hned jí bylo líp.

„Pěkná hrůza,“ zadíval se řidič k pootevřeným dveřím, kde se v paprscích odpoledního slunce míhaly stíny osob.

„Abych řekla pravdu, začínám mít pochybnosti, zda jsem se vydala správnou cestou,“ strnule vyslovila Kamila. „Obdivuju Luboše, jak je v klidu a ke všemu objektivní. Je profesionál a začínám mít strach, že to nedokážu.“

„Na takový věci vůbec nemyslete. Luboš má mnohaletou praxi, však si taky zvyknete,“ uklidňoval ji. Spíš by se divil, kdyby pochybnosti neměla.

„Tohle často vidět nemusím. Je mi z toho úzko a nechci si na to zvykat,“ špitla. Nečekala, že to na místě vraždy bude tak syrové. Kde se vzala všechna ta krev? Tolik jí snad člověk ani nemůže mít. Masakr, to bylo jediné výstižné slovo. Řidič přikyvoval a pak se raději přidal ke skupince na chodbě. Z kapsy vytáhl krabičku cigaret, zapálil si a nabídl ostatním.

„Klidně to klepejte na zem, zítra budu uklízet,“ povolila jim domovnice Loudová. Na ní i na ostatních bylo vidět, že jsou ještě v šoku. Nikdy se nesetkali s tak brutálním zločinem. Stále cítili podivné chvění v celém těle. Před dvěma hodinami se neznali a teď tu postávali v houfu a čekali, co

bude dál. Nikdo si nedovolil vznést námitku, nebo si postěžovat, že ho bolí nohy. Nohy jim zdřevěněly a tak se utábořili na schodech.

„Je mi to opravdu líto, ale musíme všechny přítomné dnes vyslechnout. Pojedeme na policejní ředitelství. Vezměte si s sebou doklady,“ oznámil jim Luboš. Všiml si v koutku předsíně stojící Kamily. Objal ji medvědí tlapou a snažil se ji povzbudit. „Tak co holka? Jsi v pořádku? Držíš se dobře, překvapila jsi mě.“

„Je to hrozný,“ zašeptala a opřela si hlavu o jeho rameno. Oči nespouštěla z technika a patologa. Doktor se napřimil a řekl Lubošovi. „Je po smrti už pár dní, předpokládám tak v sobotu odpoledne, nejpozději večer. Řeknu víc až po pitvě. A nekoukej tak na mě. Ten, kdo ji má na svědomí, musí být pěkný magor. Víc nemůžu říct.“

Bylo mu jasné, že velký podíl na urychleném rozkladu těla měla vysoká teplota v bytě. Venku bylo vedro, Hanin pokoj byl situovaný na západ a žaluzie nebyly zatažené. Mrtvá tu ležela jako v sauně. Doktor si balil své věci a několikrát se podíval na zkrvavené tělo. Odešel do koupelny s Lubošem v patách. Tam už byly sejmuty otisky a zajištěné stopy včetně pánského obleku, na kterém našly zasklé tmavé šmouhy.

„Chodíš za mnou jako duch. Víš co, vůbec nic mi neříkej! Je mi jasné, co po mně chceš. Pítevní zprávu potřebuješ co nejdříve. Jste všichni stejní, ale neboj se, udělám, co bude v mých silách. Musím říct, že tak brutální mord jsem dlouho neviděl. Sám jsem zvědavý, jestli najdu něco zajímavého. Zastav se u mě i s fotodokumentací, chtěl bych se ještě na něco podívat.“ Doktor Stejskal se dokolébal zpět k výtahu a čekal, až k němu dorazí kabina. Díval se na Luboše a Kamilu stojící vedle něj a přitom vrtěl hlavou. „Nebudu chodit pěšky, z pohybu se mi dělá mdlo. Nashle a držte se,“ usmál se a dveře výtahu se za ním zavřely.

Z přízemí k nim doléhaly hlasy a blížily se po schodech. Luboš se nahnul přes zábradlí, byli to zaměstnanci pohřební služby. Dal jim potřebné instrukce a dohlédl na to, jak je provedou. „Je na čase vyrazit. Všichni si zasloužíme sklenici vody a silnou kávu. Omlouvám se, že jste museli tak dlouho čekat,“ pronesl konečně ke svědkům sedícím na schodech. Muži protáhli ztuhlé končetiny a seběhli po

schodech, paní Loudová sjela výtahem. Ještě si zaběhla do svého bytu pro kabelku s občanským průkazem a trochu se upravila.

Tomáš byl spokojený, konečně jeden vydařený den. Ráno úspěšné jednání a odpoledne schůzka se spolužákem, kterého neviděl řádku let. Překvapilo ho, jak měl prošedivělé vlasy, ale jinak jejich setkání bylo příjemné. Bylo skoro šest hodin. Zapnul mobil a začaly se na něj sypat zprávy. Domů se mu nechtělo, ale musel, potřeboval vyzvednout klíče od paní Loudové. Později večer pojedje za Renátou. Několikrát si vzpomněl na Hanu, ale jakoukoli myšlenku na ni co nejrychleji zahnal něčím příjemnějším. Vlastně naprosto všechno, co dělal, bylo příjemnější než myslet na svou bývalou ženu. Pomalu přijížděl k domu a nemohl si nevšimnout, že před jejich vchodem stojí policista. Teď už viděl i policejní vůz. „Co se tady proboha stalo?“ zašeptal. Stáhnul se mu žaludek. Zaparkoval a spěchal do domu. Policista mu zastoupil cestu.

„Jmenuji se Reichel a bydlím tady,“ domáhal se vstupu. To, že ho policista nechtěl pustit, ho pobouřilo, tak svou žádost opakoval zvýšeným hlasem.

„Už jdeme. Klid, hned vám všechno vysvětlím,“ ozvalo se z potmělé chodby domu. Kroky i rázný hlas se blížily. Tomáš udělal krok zpět a čekal.

„Vy jste inženýr Tomáš Reichel?“ optal se Luboš a prohlížel si vysokého muže v drahém obleku. Tmavé vlasy, tmavé oči, štíhlá postava.

Tomáš přikývl. „Co se děje? Co se tady stalo?“

„Jsem major Neumann, úřad vyšetřování. Prosím, abyste nás doprovodil do kanceláře, všechno se dozvíte tam. Doktorka Kamila Jandová, moje kolegyně.“ Luboš Reichela nespouštěl z očí. Věděl, na co se soustředit. Byl zvědavý, jak se bude chovat, až se dozví, že jeho bývalá manželka je po smrti. Nic nebylo, jak mělo být! A vůbec, co když ví, že jeho bývalka je mrtvá? Klidně to tak mohlo být, ale nezdálo se mu, že by tenhle na první pohled kultivovaný muž měl na svědomí takový masakr. Luboš šel k jednomu z vozů, a než nasedl, čekal, až budou kompletní, a přitom si skupinu prohlížel.

Tomáš se nedokázal pohnout z místa. Byl to okamžik, blesk z nebe, který ho zasáhl, když si uvědomil, jak se na něj ten policajt dívá. Uvědomil si, že ho Hana dostala. Nevěřicně zíral na chlapy v montérkách a na pobledlou Loudovou, jak se trousí z domu a přesunují se k policejním vozům. Vyděšený výraz domovnice, hrůzu v jejích očích asi jen tak z paměti nevymaže. Dívala se na něj jako na přízrak z jiného světa.

„Mohl byste mi říct, co se stalo a z jakého důvodu mám jet s vámi?“ zavolal na Luboše opřeného o kapotu vozu. Luboš přikývl a přišel až k němu.

„Dnes odpoledne byla ve vašem bytě nalezena žena a podle sdělení paní Loudové, která ji našla, jde o vaši bývalou manželku Hanu Reichelovou,“ odpověděl po pravdě. Chtěl mu to sice říct až v kanceláři, ale na druhou stranu se s ním nechtěl dohadovat před ostatními. Pro všechny kolem to nebylo žádné tajemství, byli tam. Nastalo ticho. Byli zvědaví, co se po těch slovech bude dít. Nic se však nedělo. Jen přikývl, v jeho tváři se nepohnul jediný sval, prostě nic. Člověk vždy nějak reaguje na smrt blízkého člověka, i když je to bývalá manželka. Je překvapený, šokovaný anebo má radost. Vždycky je nějaká reakce, i když jde třeba jen o zachvění víček. Překvapení, smutek, někdy i hysterie jsou nejčastější reakcí na zprávu o smrti. „Dojdu si do auta pro věci,“ pronesl nezvykle klidným tichým hlasem a odesel. Než se vrátil, všichni nastoupili do vozů a on si k nim přisedl. Neumann za ním přibouchl dveře. Vozy se pomalu rozjely a po pár metrech zahruly na hlavní.

Alžběta se několikrát podívala na hodinky. Za chvíli jí končila pracovní doba, zajde si nakoupit, něco dobrého si udělá k večeři a pak si bude číst.

„Paní Alžběto, kde je inženýr Reichel?“ zeptala se Renáta udiveně. Tomáš jí během odpoledne nebral mobil. Musela si dodat odvahy a jít se zeptat asistentky. Stála mezi dveřmi a snažila se alespoň potlačit averzi, kterou k ní cítila. Ve skutečnosti to byla jen hloupá žárlivost. Alžběta měla přehled o všem, co Tomáš dělal. On si jí vážil, byla jeho pravou rukou, ale čím mu byla ona? „Odjel na schůzku a neříkal, zda se bude vracet. Patrně ne,“ odpověděla Alžběta.

Renáta hodila zadkem a odplula od dveří. Nepoděkovala, nepozdravila, prostě jenom odplula. Moc děkuji, to jsi mi pomohla, ty bečko sádra, spílala jí v duchu a o to víc energie vložila do pohupování boků. Renáta věděla, co od života chce, a její vztah k Tomášovi nebyl založený na citech. Chtěla si zařídit pohodlný život a k tomu potřebovala chlapa, co dokáže vydělávat peníze. To bylo jediné, co ji zajímalo, aby se začala o nějakého muže zajímat. To ostatní už byl jen bonus, třeshinka na dortu. Bezstarostně si užívat, chodit do lepší společnosti, trávit čas v kosmetických salonech, u kadeřníka nebo v drahých buticích. Teď celé dny zírala do počítače a předstírala zájem o práci. Věřila, že tomu všemu bude brzo konec. Bude paní Reichelová. Když poprvé uviděla Tomáše, řekla si, že ho dostane, ať to stojí, co chce. O jeho trápení s manželkou věděli všichni a během pár dní po nástupu do firmy vyzvěděla, co potřebovala. Uměla se krásně přetvařovat a dovedně hrát zamilovanou komedii. Jen tahle obtloustlá Alžběta jí otevřeně dávala najevo, co si o ní myslí, a ona jí to s chutí vracela. Renáta se vrátila k sobě, několikrát přešla sem a tam a překontrolovala mobil. Nic. Bylo jí divné, že se ani jednou přes den nestavil. Těšila se, že půjdou třeba do kina a na večeri. Volala mu, ale stále se ozývala hlasová schránka. Co to znamená? Nakonec se rozhodla, že zavolá kamarádce.

„Ahoj Marie, nechceš si jít někam sednout? Moc ráda bych tě viděla, už jsme tak dlouho nikam nezašly,“ švitořila do telefonu.

„Jasně a kde se sejdeme? Dneska mám čas, akorát jsem na tebe myslela a říkala si, že jsem tě dlouho neslyšela,“ odpověděla zvesela kamarádka. Seznámily se na kurzu účetnictví a od té doby se občas scházely.

„Co třeba u Filozofické fakulty a pak se můžeme projít. Venku je nádherně. Zajdeme na večeri a pak cestou na pár skleniček,“ navrhla Renáta. Spiklenecky se usmála. Tomáš si přece nemůže myslet, že bude sedět doma a čekat, jestli si na ni udělá čas. Marie odpověděla, že se sejdou po páté a že se moc těší.

Renáta zavěsila, vzala si z věšáku kabelku a vyrazila z kanceláře. Měla čas, podívá se po obchodech, a když jí něco padne do oka, udělá si radost. A až se Tomáš ozve, s radostí mu sdělí, že má jiný program.

„Na shledanou, Alžběto,“ zavolala na sekretářku lopotící se na chodbě s krabicemi starých lejster. Bety, jak jí Tomáš často oslovoval, zvedla ruku na pozdrav a ani se nepodívala, kdo na ni volá. Renáta seběhla ze schodů, a jen co se ocitla na ulici, přivřela oči, nasadila si sluneční brýle a nastavila tvář slunci. Užije si krásné odpoledne. Provokativně kráčela po chodníku a pozornost kolemjdoucích mužů všech věkových kategorií jí pozvedla náladu. Po cestě k metru si prohlížela výlohy, u Vltavy pozorovala racky a labutě a vlezla do dvou starožitnictví. Ráda si prohlížela staré šperky a porcelán. Představovala si, jaké dámy si z roztomilých pozlacených hrnků vychutnávaly čaj, a co teprve ty šperky, které měly na ruce.

Na místo schůzky dorazila Renáta spokojená a usměvavá. Marie měla pár minut zpoždění. Přiřítla se uštvaná a dokonce se před odchodem z práce nestihla ani přepudrovat a přetřít si ústa rtěnkou. Renáta nechápavě zavrtěla hlavou. Objala Marii, a když od ní poodstoupila, neodpusťla si poznámku, že vypadá nějak uvadle. Marie nešťastně přikývla a hned si postěžovala, co má práce a že často dělá přesčas. Byla ráda, že jí Renáta zavolala a vytáhla ji na procházku, potřebovala to jako sůl. Loudavým krokem vyrazily přes Mánesův most na Malou Stranu. Vzaly to trochu oklikou přes Valdštejnskou zahradu, kde se posadily na lavičku, a pak přes Malostranské náměstí přešly na Karlův most a Kampu. Tam měly svoji oblíbenou restauraci, kde si nechaly přinést láhev bílého a objednaly si jídlo.

„Myslíš si, že Tomáš je ten pravý?“ položila jí otázku Marie. Také toužila po takovém princí a Tomáš jí podle ní opravdu byl.

„O tom jsem nikdy nepochybovala. Víím, co dělám, a musím ti přiznat, že je fakt v posteli neskutečnej. To je bonus k tomu jeho kontu. Něco takového jsem ještě nezažila,“ zasmála se Renáta.

Marie byla trochu zaražená z tak přímé odpovědi, ale brala ji jako vtip. I když Renátu znala už docela dobře. Neměla tušení, jak vážně svá slova myslela. Dál už jen poslouchala, kde si v Pařížské koupila značkovou kabelku a lodičky. Cena osmdesát tisíc korun jí jen tak vyklouzla z úst, ale Marii tato informace vyrazila dech. S otevřenými ústy zírala na Renátu, a jak se napila minerálky, celá se

pobryndala. Marie jí chtěla povědět o skvělém divadelním představení, které viděla minulý týden, ale nedostala se ke slovu. Pro ni byl vrchol, když si jednou za čas koupila halenku, tričko nebo sukni u Markse a Spencera. Pak si ale stejně dělala výčitky, jak utrácí.

Marie byla holka stojící na vlastních nohou a byla na to hrdá. Renáta měla jen natažené dlaně a čekala, kolik zlatáčků její zazobaný tatík pošle a kolik přispěje Tomáš. Marie začala zívát a v duchu myslela na promarněný večer. Zvedly se a vydaly se přes Karlův most ke stanici Staroměstská, kde Marie nastoupila do tramvaje a Renáta se pohodlně uvelebila na zadním sedadle taxíku. Myšlenkami se vrátila k Tomášovi. Podívala se na mobilní telefon, aby se přesvědčila, jestli od něj nedostala zprávu. Myslela na uplynulý bezchybný víkend a i dnešní ráno bylo až na menší rozepři kvůli Haně fajn. Přemýšlela, zda mu má zavolat, ale byla příliš hrdá, než aby mu zavolala.

„Máte to za dvě stě padesát,“ probral ji ze zadumání nabručený taxikář. Renáta se překvapeně rozhlédla, zaplatila a vystoupila na chodník. Zhnuseně se podívala na obrovitý panelák, kde vlastnila garsoniéru, kterou jí koupil otec. Stačilo se zmínit a měla, co chtěla. Chtěla být samostatná a naoko i byla. Každý měsíc jí na kontě přistal nemalý finanční obnos od tatíčka, který se ve své jediné dceři viděl. Hnusné šedivé mraveniště, pomyslela si a z kabelky vydala klíče. Často snila o nádherné vile s bazénem, saunou a tenisovým kurtem. Kožešiny před krbem a vedle něj mohutný kovaný svícen se šesti svíčkami. Výtah zastavil v jedenáctém patře. Pomalu došla ke dveřím svého bytu, odemkla a patou za sebou přibouchla dveře. Byt byl maličký, ale velmi příjemně zařízený. Osprchovala se, vzala si hebounký župan s japonskými motivy a zapnula televizi. Přemýšlela nad tím, co řekne Tomášovi, až se ozve. Kde vůbec je? Ze spížky vytáhla láhev vína, napila se a lehla si na rozměrnou postel. Žmoulala v ruce mobil, ale stejně mu nezavolala. Za pokaženým večerem byly zase nějaké domácí katastrofy a Tomáš musel hasit průšvihy. Všechno, co s Tomášem dělali nebo plánovali, se nakonec točilo kolem Hany. Nekonečné uvažování ji zmohlo a brzo usnula.

V době, kdy Renáta s kamarádkou Marií couraly po Malé Straně, u brány policejního ředitelství postával mladík, ve kterém Luboš poznal novice kriminální služby Petra Dittmara. Přidržel otevírající se vrata a čekal, až oba vozy zajedou do dvora. Pak se vydal k autům. Luboš organizoval skupinu jako vždy velmi hlasitě. „Pomoz nám, prosím tě, s těmi zavazadly a pak budu moc rád, když mi pomůžeš,“ usmál se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Petr a hrnul se k autu. Podíval se do zavazadlového prostoru a pak na Kamilu. Vypadala jako pomačkaná a nebyla ve své kůži.

„No, je toho požehnaně. Pan major je velmi činorodý a hlasitý člověk,“ usmála se smutně Kamila a podívala se na Luboše.

„Jo, kamaráde, všechny tyhle věci musím mít s sebou. Mně se nemůže stát, abych sebemenší blbost postrádal. Jednou jsem jel na výjezd a chyběl mi tiskopis. Tak jsem se stavil na místním oddělení, a co myslíš, všichni byli plavat a službu konající trouba nemohl najít ani hajzlík. Kdepak, vždycky všechno s sebou, to je moje heslo. A jestli teď koukáš na tu poslední tašku, ze které vyčuhují rohlíky, tak to je můj proviant. Najíst se musíš, protože jinak máš hlad a jsi vzteklej.“

Z druhého patra se vyklonil Bedřich, aby se přesvědčil, zda jejich budovu nepřepadli teroristé. „Koupíme Lubošovi pojízdné bistro a ke každému služebnímu autu přiděláme kouli,“ zahulákal.

Po schodišti stoupal jako první Neumann a na samém konci šlapal Petr ověšený taškami. Každý něco nesl, jen Dittmar vypadal pod zátěží jako soumar. Kamila na něm viděla, že je z Lubošova projevu hodně rozpačitý. „Z toho si nic nedělej, někdy to bývá stokrát horší,“ usmála se a vzala si od Petra ještě jednu tašku.

„Jak s ním můžete vydržet?“ zašeptal.

„Zvykneš si a budeš se bavit. Musíš vědět, kdy a co myslí vážně. Luboš je chlap, který nikdy nikoho nepotopí, a to je k nezaplacení. S tím se jen tak nesetkáš,“ svěřila se se svým názorem na šéfa Kamila.

Neumann dal pokyn, aby se svědci usadili na dřevěné lavice v chodbě, a požádal Kamilu, aby zjistila, kdo si dá kávu nebo čaj. „Zasloužíme si malé občerstvení a taky sem

dej pořádný popelník a ne tohle plivátko. Bylo to náročné odpoledne, tak ať se můžou všichni uvolnit. Co dneska viděli, jen tak nezapomenou,“ rozdal instrukce a zmizel ve dveřích kanceláře. Posedali na lavice v chodbě prvního patra úřadu vyšetřování. Luboš nechal dveře do kanceláře pootevřené a Kamila zaběhla do malé kuchyňky na druhém konci chodby. Odložila tašku s jídlem a do konvice dala vařit vodu. Vyklonila se do chodby a musela pořádně zakřičet, aby jí věnovali pozornost a odpověděli na otázku, jaké kdo chce občerstvení. Paní Loudové se až příliš rychle vrátila barva do tváří a velmi živě vykládala ostatním zážitky ze svého života.

„Haló! Opakuji, kdo si dá kávu, prosím?“ zvýšila Kamila hlas. Ztichli a svědci svorně přikývli.

„No, já bych si mohla dát také,“ dodala paní Loudová. „Udělejte mi prosím hodně slabé. Mám nemocné srdce.“

Luboš si sedl za stůl a rychle se pustil do psaní hlášení o uplynulých hodinách. Záznam chtěl napsat hned, dokud měl všechny podrobnosti v hlavě. Petr seděl v křesílku a ani nedutal. Obdivoval i to, s jakou vervou mlátil do psacího stroje. Po chvíli z něj vyškubl list popsaneho papíru, podepsal se a podal ho Petrovi.

„Dones to, prosím tě, na operační, ať je to ráno ve svodce, a až se budeš vracet, vezmi sebou tu dámu. Slyším ji až sem. Vidím, že už jí hodně otrnulo, a mám strach, aby se tam z ní ostatní nezbláznili.“

„Tady máš ten svůj kbelík,“ položila Kamila před Luboše kávu v jeho baculatém hrnku.

„Hm, moc děkuju. Víš, že bych si dal něco dobrého? Až to tady zmákneme, zajdeme naproti. Sladké je dobré na mozek a tam mají vždycky něco dobrého i po desáté večer. Dneska to hodně potřebujeme. Tedy hlavně já!“ naordinoval si dnešní porci sacharidů a vypadal spokojeně. Vždycky si všechno dokázal odůvodnit.

Přes dveře bylo slyšet Petrův hlas. „Tak pojd'te, paní, ať to máte za sebou. Kafičko si samozřejmě vezme s sebou.“

Paní Loudová vyskočila z lavice a nervózně si rukama upravila šaty. Připadala si nejspíš jako hvězda, která vstupuje před blesky fotoaparátů. To ona přece našla tělo.

„Ó, děkuju, jste moc laskavý.“ Několikrát přešlápla a pak s předstíranou ostýchavostí strčila hlavu do dveří.

„Jen pojd'te dál, pojd'te, a nebojte se,“ zahlaholil Luboš od stolu. „Tady se pěkně posad'te, uvolněte se, a jestli vám je teplo, tak pootevřu okno.“

Stará paní se vzpřímeně posadila na židli a nespouštěla z Luboše oči. Byl na její vkus až příliš výmluvný. Hrozilo jí nebezpečí, že ji předčí jak v hlasitosti, tak i v rychlosti mluvy.

„Půjčíte mi, prosím, svůj občanský průkaz? Zapišu si vaše osobní data a pak budeme pokračovat,“ zahájil Luboš výslech.

Výslech paní Loudové trval téměř hodinu. Podrobně popsala soužití Tomáše a Hany Reichelových. Jejich neustálé hádky téměř každý den zaznívaly chodbami přes sto let starého činžovního domu. Ostatní nájemníci jich měli plné zuby, hlavně když podnapilá Hana vrískala v noci po chodbách. Dokonce na ně několikrát zavolali policii. Ne snad proto, že by Tomáš byl surový na ni, ale spíš naopak. „Haničku chytil amok a mlátila do dveří i do nábytku a napařila i pana inženýra. Tu jizvu nad horním rtem má od ní. Hodila po něm květináč s azalkou,“ drmolila domovnice. Řekla všechno a mnohem víc. Luboš byl přesvědčený, že kdyby její výslech neukončil, drmolila by v jeho kanceláři celou noc. Konečně ji předal do péče Petrovi s tím, aby ji zavezl domů a omrknul na místě činu, jestli tam ještě úřadují kolegové. Výsledky všech tří plynárenských montérů proběhly obdobným způsobem, akorát byly mnohem kratší a žádné nové informace z nich nevyplýnuly.

Na chodbě zůstal jen Tomáš Reichel.

„Teď si dáme pauzu. Potřebuju alespoň jednu cigaretu,“ zafuněl Luboš. „Bůhví co máme na chodbě za ptáčka. Nic mu neuteče a nám taky ne.“

Nabral do plic koňskou dávku nikotinu a při výdechu slastně přivřel oči. „Ta bába by ukecala i mrtvolu, to je hrozný... Kamilo, nekoukej tak nešťastně. Já vím, ten chlap musel prožívat peklo a ty ho už teď lituješ. On ale ještě neotevřel pusu. Musíš se smířit s tím, že život už je takový a my ho těžko předěláme. My musíme naslouchat a ze všeho vyvodit objektivní závěry. Nemůžeš do toho tahat city, jinak se zblázníš. Empatie je dobrá věc, ale nesmí se přehánět.“

Usrkávala kávu, nebylo co říct. Luboš měl pravdu a ona byla unavená a jen doufala, že se zítra pořádně vyspí.

„Tak, pane Reichele, pojd'te dál, prosím,“ došel pro něj Luboš.

Tomáš si sedl na židli, položil občanský průkaz na stůl a mlčel.

„Teď budu psát já, nenecháš na mě žádnou práci. Alespoň si trochu odpočineš,“ vyměnila si Kamila s Lubošem místo. Následně zapsala, že přítomný muž se jmenuje Tomáš Reichel, vystudoval ekonomii a poslední tři roky pracuje jako výkonný ředitel u reklamní společnosti Artea, která patří k jedničkám v oboru. Propagují největší obchodní a výrobní společnosti. Tomáš Reichel je půl roku rozvedený a předtím byl pět let ženatý s poškozenou Hanou Reichelovou.

„Pojďme rovnou k věci. Pane Reichele, jaký byl v poslední době váš vztah k vaší bývalé ženě?“ zeptal se Luboš.

Tomáš se pustil do vyprávění. Dozvěděli se, že jejich problémy začaly tři roky po svatbě, kdy Hana potratila. Byla vždy psychicky labilní, ale po té události byla naprosto mimo. Začala žárlit na každou ženu, která se k Tomášovi přiblížila. Na jeho kolegyně v práci, ale i na ženské v parku, které se staraly o děti anebo jen kolem projely s kočárkem. Podívala se do něj a začala plakat, že nebude mít nikdy své vlastní dítě. „Víte, zpočátku jsem to chápal, snažil jsem se ji utěšit, pomoci jí, ale bylo to čím dál horší. Začala pít. Zjistila, že když otupí smysly, ta vnitřní bolest je snesitelnější. O to horší bylo procitnutí a k té láhvi se vracela stále častěji. Našel jsem jí psycholožku, ale to vůbec nepomohlo, tak jsme začali chodit k psychiatrovi. Celou dobu jsem tam s ní jezdil, brala léky na zklidnění, ale často se stávalo, že je přepila a výsledek byl katastrofální. Rozhodl jsem se, že podám žádost o rozvod, ale měl jsem se sebrat a vypadnout. Neohlížet se a jít. Hana si začala domů vodit i pánské návštěvy. Myslela, že mi tím ublíží, ale ubližovala akorát sama sobě. Docházelo mezi námi stále častěji k hádkám a poslední dobou jsme se raději vyhýbali. Domů jsem chodil hodně pozdě a víkendy trávím se slečnou Renátou Válkovou. Její rodiče jsou pracovně mimo republiku a ona každou sobotu a neděli jezdí do jejich domu, aby tam na všechno dohlédla. Byl jsem tam s ní i tento víkend. Víte, jak jsem dnes viděl před domem ty policejní vozy, bylo mi jasné, že mě dostala. Vždycky mi vyhrožovala, že mě jed-

nou dostane, a taky se jí to povedlo.“ Tomáš Reichel sklopil hlavu a díval se do země. Jak o jejich vztahu mluvil, vzpomínky na soužití s Hanou se mu zdály neskutečné. Měl odejít hned, jak požádal o rozvod. Třeba by to takhle daleko nezašlo.

„Jaký je váš vztah ke slečně Renátě,“ optal se Neumann a zapálil si další cigaretu. Nabídnul mu, ale odmítl.

„Známe se devět měsíců, možná už je to rok, ani nevím. Nastoupila k nám do firmy jako účetní. Po nějaké době jsme se sblížili,“ odpověděl Tomáš a uvolnil si kravatu kolem krku. Sundal ji a strčil do kapsy. Bylo mu nepříjemné mluvit o svém soukromí před cizími lidmi. Připadalo mu to ponižující. Moc dobře si uvědomoval, že Hana je mrtvá a on tady sedí jen proto, že byl jediný, kdo měl důvod ji zabít.

„Věděla slečna Válková, jaký vztah byl mezi vámi a vaší ženou?“

„Zpočátku jsme si o tom nijak podrobně nepovídali, ale časem se dozvěděla všechno. Chtěla, abych se od Hany odstěhoval, ale já jsem to nedokázal. Cítil jsem za ni neustále odpovědnost. I když jsme se skoro nevidali, alespoň jsem věděl, že je v pořádku. Pravidelně jsem chodil za doktorem Doležalem. To je psychiatr, ke kterému docházela, a ten mě informoval o jejím zdravotním stavu. Naposledy jsem s ním mluvil ve čtvrtek. Řekl mi, že všechno, co jsme podnikli, je úplně k ničemu. Mluvil o tom, že nejlepší by pro Hanu byla hospitalizace u něj na klinice.“ Tomáš sklonil hlavu, nedokázal se jim dívat do očí. Co kdyby zahlédli úlevu, kterou najednou cítil. Jako kdyby z něj spadlo břemeno. Styděl se za to. Docházelo mu, že Hana není a nikdy už nezasáhne do jeho života. V ten moment zvedl hlavu a zadíval se Kamile do tváře. Ta jeho pronikavý pohled nečekala a nestáčila uhnout. Celou dobu, co hovořil, zapisovala každé jeho slovo a přitom si ho prohlížela. Kdyby ho poznala za jiných okolností, asi by se jí podlomila kolena, ale teď seděla v místnosti s člověkem, který může být vrahem. V jeho černých očích však viděla jen neskutečnou únavu.

„Opravdu si myslíte, že jsem Hanu zabil? Proč bych to dělal, neměl jsem žádný důvod,“ zašeptal, jako by promlouval sám k sobě, a stále jí hleděl do tváře. Tomášův výslech se protáhl na několik hodin. Opakovaly se podobné